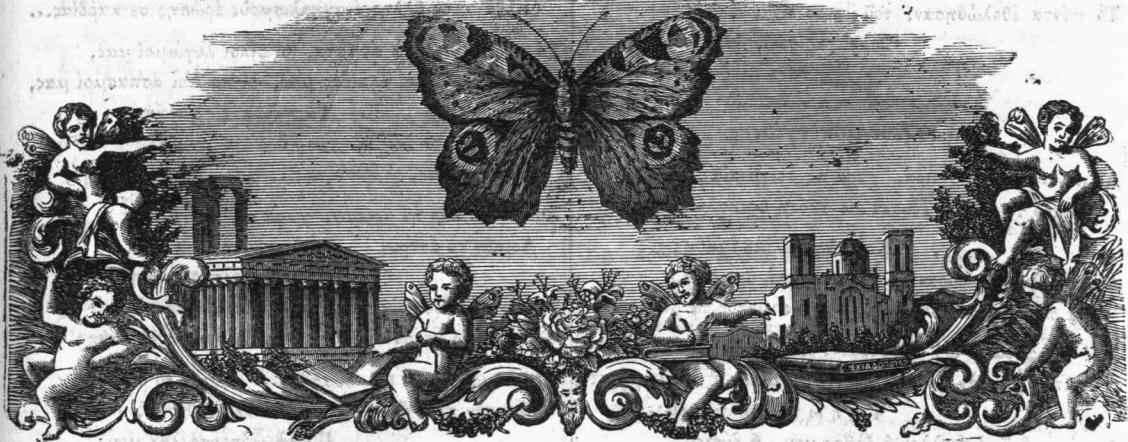

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

ΦΙΛΟΔΟΓΙΑ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ, ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΤΟΜΟΣ Δ'. | 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1866. | ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 89.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

πόδι

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ.

Α'.

Τοῦ Μαρτιού τὸ χιώτι.

Σὰν τοῦ Μαρτιού τὸ χιόνι, ζανθή μου περιστέρα,

Τὴν γάμη μου ἀλλάξεις καὶ ἄλλον ἀγάπας·

Μὲ δρκίζεται ἀγάπην ἐδῶ τὴν μιὰν ἡμέρα,

Τὴν ἀλλη μὲ μαχαῖρι τὰ στήθη μου κτυπᾷς!

Γεννήθηκες τὸν Μάρτη, ω! ἀστατη θὰ ἥσαι,

Μὴ εἶσαι Μαρτιού χρόνι καὶ πάλιν μᾶλι φωτιά·

Δὲν θέλω νὰ μού λέγης πῶς τώρα μὲ λυπεῖσαι,

*Ας θέλη δόπιον θέλεις ή νέα σου καρδιά!

Σὰν τοῦ Μαρτιού τὸ χιόνι ζητῶ κ' ἔγων νὰ γίνω,

Τὸν ἔρωτα ν' ἀλλάζω τὸ βράδυ, τὸ πρωΐ,

Μὲ γέλοιαν νάμαι πάντα, νὰ τραγουδῶ, νὰ πίνω,

Κε' ἀγάπη νὰ σκορπίζω μὲ κάθε μου πνοή·

Στενάζεις η καρδιά μου διὰ σὲ πλήν, ω ζανθή μου,

Σὲ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον λατρεύων μοναχή,

Κι' ἀν ἀστατη οὐ ἥσαι, θὰ ζήσω τὴν ζωή μου,

Νὰ σ' ἀγαπῶ, φιλτάτη, μὲ δλῆ τὴν ψυχή!

Δέσης

Δέδυκε μὲν ἀ Σελάνα

καὶ Πληνέδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔργεται ὥρα.
ἔγω δὲ μόνο καθένδω!

Τὸν ὑπνον στειλόν μου, θεὲ, ως δῶρον εὐσπλαγχνίας,

Τὰ βλέφαρά μου πρὸς στιγμὴν παρήγορος νὰ κλείσῃ,

Πυρήγορος τῆς δυστυχοῦς, ἀθλίας μου καρδίας

Τοὺς πόνους νὰ κοιμήσῃ!

Τρεῖς νύκτας, τρεῖς, δὲν ἔκλειστα τὸ κεκμηκός μου ὄμυχ,

Τρεῖς νύκτας μάτην ἔκραξις τὸν ὑπνον, δὲν κατέβει!

Τῆς Μοίρας τὸ ισοχειλὲς κενώνω τώρα πόμα, τὸν τρόπον

Ο νοῦς μου κινδυνεύει! . . .

Εἰς κλίνην πτῶμα τήκομαι καὶ κλαίω καὶ στενάζω,

Τὰ πάντα μ' εἶναι θλιβερά, ως μνήματα ζοφώδη·

Τὸν ὑπνον στειλόν μου, θεὲ, αὐτὸν ζητῶν Σοὶ κράζω

Μὲ χειλη μου φλογώδη!

Μετὰ νικέραν θολερὸν καὶ ταραχὴν θυέλλης,

Ἐσπέραν ἀστερόεσσαν, ω Ζψιστε, δωρεῖσαι·

Γαλήνης πέπλον ἐπ' ἐμὲ τὸν τάλανα δὲν στέλλεις;

Παγεύσπλαγχνος Σὺ εἶσαι!

Βάλσαμὸν λήθης φέρων μοι τῶν τόσων δύνην μου,

Ἐθλὲ, ω ὑπνε γλυκερὲ, τὰς πτέρυγας ἀνάγων,

Ρύψον σιγὰ τὸν πέπλον σου ἐπὶ τῶν ὄφθαλμῶν μου,

Νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον.

*Αν ἔηπηνήσω αὔριον, καὶ μὲ τοῦν καὶ πάλιν,

Χαρά τί άνεκλαλητος εἰς τὴν καλὴν μητέρα...

Θὰ μὲ δεχθῇ προσκλαίουσα εἰς τρέμουσαν ἄγκαλην,

Θὰ λαμψῃ ἡ ἡμέρα!

Αισθάνομαι κλειόμενα τὰ βλέφαρά μου τώρα.

Ἐν φύσημα μ' ἐδρόσισεν, ώς αὔρα τις ἀνέμου.. .

Τὰ πάντα ἐθολώθησαν, τοῦ ὑπνου εἶναι ὥρα,

Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου!

Τὸ τελευταῖον ὅγλαιρε.

Αοιπὸν τὰ πάντα ὄνειρα, χαρά τις στιγμαία; ..

Λοιπὸν τὸ ἄστρον ἔδυσεν εἰς σκότη φρικαλέα,

Καὶ πᾶσ' ἐλπίς ἐχάθη;

Λοιπὸν ἔξ ὕψους οὐρανοῦ, ώς ἀστραπὴ δρομαία,

Θὰ πέσω κεραυνόπληκτος εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη;

*Ω! συμφορά... ὦ! συμφορά... Λοιπὸν σὺ θὰ μ' ἀφῆσης;

Λοιπὸν μακρὰν πρὸς ἀλλην γῆν, μακρὰν θ' ἀναχωρήσης;

Ψυχὴ ὦ προσφιλῆς μου;

Λοιπὸν, ἐνῷ ἀνέτελλεν δὲλθος μου, ή δύσις

Ἐπῆλθε μαύρη φέρουσα τὴν θραῦσιν τῆς ζωῆς μου:...

Λοιπὸν τὰ πρῶτα ἄσματα, οἱ γέλωτες ἐκεῖνοι,

Τὰ ἄνθη τῶν μετέποντων μας, οἱ νάρκισσοι, οἱ κρίνοι,

Τὰ στέμματα τὰ τόσα,

Τῶν καρδιῶν μας οἱ παλιμοί, ἐκείνης ἡ εὐφροσύνη,

*Ην αἱ ψυχαὶ αἰσθάνονται, πλὴν δὲν ἐκφράζει γλῶσσα.

Λοιπὸν ἡ πρώτη μας χαρὰ καὶ τὰ φιλήματά μας,

Αἱ γλυκεραὶ ἐλπίδες μας, τὰ γλυκερὰ δεινά μας,

Τὰ δάκρυα δύοιων*

Λοιπὸν τὸ λάμπον βλέμμα σου, ώς οὐρανοῦ ἀδέμας,

Οἱ δρκοὶ μας νὰ ζήσωμεν δυοῦ, ναΐ, αἰώνιως*

Λοιπὸν αὐτῆς τῆς ἡβῆς μας αἱ λάμψεις, ή φαιδρότης,

*Η τῶν γειρῶν περίπτεροι, τοῦ ἔρωτος προδότες,

Οἱ λόγοι οἱ φλογώδεις,

*Ο δέλθος, δταν μ' ἔβλεπες σ' κάλλος καὶ νεότης,

Καὶ σ' ἔβλεπα ἐνῷ τρυφῶν εἰς γαρμονὰς μυθώδεις...

Λοιπὸν τὰ πάντα σῆμερον εἰς σκότη θὰ ταφῶσιν,

Οἱ γέλωτες, τὰ ἄνθη μας μακρὰν θὰ πετασθῶσιν,

*Ο ἔρως μας θὰ παύση.

Αἱ τέρψεις καὶ τὰ θέλκητρα, τὰ πάντα θὰ οθεσθῶσι.

Μακρὰν τοῦ δόλου ἔκαστος τὸν φίλον του θὰ κλαύσῃ; ..

*Ω! ὦ!... φεῦ, μόνος ἐγὼ μὲ σπαραγμὸν, μὲ στόνον,

Θὰ κλαύσω ἐπὶ δυστυχοῦς ὑπάρξεως ρχγείσης!

Ἴδου, ίδου τὸ βάραθρον, οἱ ἀχανεῖς βυθοὶ του...*

Τὰ βήματα σκούντανται τοῦ ἀτυχοῦς δόλιου.. .

*Ο δαίμων θὰ γελάσῃ...

Χωρῶ, χωρῶ... η εἰδεχθῆται μοῦ φανῆ μορφή του,

*Ἐνῷ αὐτὸν τὸ βάραθρον τὰ μελή μου θὰ θλάσῃ!

Ἴδου, ίδου η ἀσυστος, χειρὶ μὲ ἀθέτη ἐντὸς της...

Τὸ βλέμμα στρέφων ἔντρομον... οὐδεὶς, οὐδεὶς δ' σώστης,

*Ἐλπίς που οὐδεμία...

Πίπτω θρηγῶν... ἐκείνη πλὴν γελᾷ, καὶ η δόση της

Περίκοσμος ἐκτείνεται λαμπρὰ καὶ ἐρασμία!

*Ἐκείνης νῦν δὲ διφθαλίδος διαγελᾶ ὠραῖος,

Τὰ χειλη ψάλλουσιν φαιδρά, ώς πρότερον, κ' ἡδέως

*Ἐρώτων εὐτυχίας...

Τὶς εἶπ' ή Μοῦρα· μετ' ἐμοῦ ἐλθὲ, κόρη, ταχέως,

*Ἐλθὲ πρὸς ἄλλης ἐναγκαλισμούς ἐρώσης σε καρδίας...

Τὰ πρῶτα μας τὰ ἄσματα, οἱ φίλοι λογισμοί μας,

Αἱ τέρψεις, αἱ ἐλπίδες μας, οἱ πρῶτοι ἀσπασμοί μας,

Τὰ πάντα εἰς γαλήνην,

Τοῦ ἔρωτος τὰ λόγια, τῆς ἡβῆς ὄνειρον μας,

Οἱ δρκοί μας, οἱ δρκοί της... τί τώρα πρὸς ἐκείνην;

Αοιπὸν τὸ πᾶν ἦν ὄνειρον, χαρά τις στιγμαία;

Λοιπὸν τὸ ἄστρον ἔδυσεν εἰς σκότη φρικαλέα,

Καὶ πᾶσ' ἐλπίς ἐχάθη;

Λοιπὸν ἔξ ὕψους οὐρανοῦ, ώς ἀστραπὴ δρομαία,

Θὰ πέσω κεραυνόπληκτος εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη;

*Ω! συμφορά... ὦ! συμφορά... λοιπὸν σὺ μὲ ἀφίνεις,

Μακρὰν πρὸς ἀλλην γῆν τὸν πόδα διευθύνεις,

Ψυχὴ ὦ προσφιλῆς μου;

Λοιπὸν, ἐνῷ ἀνέτελλεν δὲλθος μου, δδύνης

Ἐπῆλθε νέφος φέρον μοι τὴν θραῦσιν τῆς ζωῆς μου; ...

*Ω ναι! ὦ ναι!... διγίανε, μακράν μου ἀναχώρει

*Ω τῆς ψυχῆς μου ποθεινή, ὦ γλυκυτάτη κόρη,

M' ἀνθοὺς πάντα στολίσου·

*Ἐν μέσῳ ἀνθέων πάντοτε ἀμέριμνος προχώρει,

Σὺ ἀνθος φίλον δὲ μὲτοι τοῦ ἀνω παραδείσου.. .

*Γύιανε, διγίανε! ἐκεῖ ὅπου πηγαίνεις,

Εὐνοίκης σου πάντοτε, γελώσης είμαρμένης

Eἰδος αἰσθανθῆς θωπείας...

Εἴθε τὸ πᾶν σοι προσχαρές ζωῆς ἡγαπημένης,

Γλυκὺν τὸ πᾶν καὶ γελαστὸν γελώσης εὐτυχίας!

*Γύιανε, διγίανε, ὡ φῶς μου, ὡ ζωῆ μου!

Εὐφράνθητι, εὐφράνθητι μακρὰν στιγμῆς πενθέμου,

Μακρὰν πικρίας κάστης...

Εὐφράνθητι μακρὰν ἐμοῦ ἀλήτου τῆς ἔρημου,

Μειδίαμα ἐν ἔστω σοι δόλακληρος η πλάστης.. .

*Γύιανε, διγίανε... εὐτύχει καὶ μειδία,

*Αφες τὸ δάκρυ τὸ πικρὸν ἐμοὶ ἐν δυστυχίᾳ,

*Ο οὐρανὸς μαζύ σου...

Τέρψεις καὶ πόθοι καὶ χαραὶ καὶ ἀκριβῆ σοι ίχ

*Ακόλουθοι αἰώνιοι ής ἤναι τῆς αὐγῆς σου...

*Γύιανε, διγίανε... μὴ στρέψησαι ὀπίστω...

Σου στρεφομένης ἔπαισσα, θὰ πάσω τοῦ νὰ ζήσω,

*Ω.. μὴ σκληρὰ τοσοῦτον!

*Ω! τότε μόνον ἄφες με τὸν βίον μου νὰ σύνου,

*Οταν ίδω πάνευτυχῆς σὲ εἰς τὸν κόσμον τούτον!

*Γύιανε, διγίανε, μακράν μου ἀναχώρει,

*Ω τῆς ψυχῆς μου προσφιλῆς, ὡ γλυκυτάτη κόρη,

Mή βλέπε ἐὰν στένω...

*Ω μηδέποτε τούτον τὸν κόσμον τούτον!

*Οταν ίδω πάνευτυχῆς σὲ εἰς τὸν κόσμον τούτον!

*Γύιανε, διγίανε, οὐδεὶς δέσμος μου μένω...

Mέχρι αὐτοῦ τοῦ τάσου μου πιστὸς ἐγὼ θὰ μένω...

'Er ruckt.

Κ' ὑπῆρχεν εἰς ἔρωτο μου
Οδύνης τροφός.

(Ζαλκώστας.)

Εἶναι νῦν γλυκερά, ἐρωτύλη,
Εἶναι ἔαρος νῦν προσφιλής...

Εὔτυχης, ἀνὸν τέρψει φιλῆς
Φίλης ρόδινα χεῖλη.

Δαμπερὰ μειδιάς ή σελήνη

Πρὸς ἀπείρους σκεπτῶντας ἀστέρας,

Καὶ λευφύρου πνοὴ τοὺς αἰθέρας

Περιτρέχουσα δρόσον ἀρίστης.

Πανταχοῦ σιωπή βασιλεύει,

Καὶ τὸ πᾶν ἡρεμεῖ ἐν σύγχρ.

Εἰκὼν εἶναι θαλάσσης ή γῆ,

Ἔν τον δὲν σαλεύει.

Κάπου, κάπου οἱ θάμνοι θρηνοῦσι,

Καὶ κινοῦνται τὰ φύλλα τῶν κλάδων,

Καὶ πτηνόν τι ἀκούεται φόδον

Κάπου, κάπου ἐν λόχμῃ ἀνθούσῃ

Εἶναι νῦν γλυκυτάτων ἐρώτων,

Εἶναι ἔαρος νῦν προσφιλής...

Εὔτυχης, ἀνὸν φίλην λαλῆς

Μὲ καρδίαν ἐρῶσαν τὸ πρῶτον.

Μόνος εἴμαι λαμπτρά μου σελήνη,

Τρέχω μόνος εἰς ταῦτα τὰ δάση

Σχληρὸς πόνος ἐντὸς μὲ σπαράσσει

Φεῦ, ἐγγύς μου δὲν εἶναι ἔξεινη.

Φεῦ, μακράν ὡς πνοὴ πετασθεῖσα,

Μὲ ἀρῆκε πικρὰ νὰ θρηνῶ.

Τ' ὄνομά της παντοῦ ἔκφωνῶ,

Ω; ψυχὴ κολασθεῖσα.

Μάτην πλὴν ἔκφωνῶ τ' ὄνομά της,

Πλὴν ματαίως ζητῶ τὴν μορφήν της...

*Ἀλλος ἔχει τὴν θείαν μολπήν της

Καὶ τὰ κάλλη καὶ τὰ θέλγητρά της...

*Ω, ποσάκις δὲν ἥθη μακύ της

Πρὸ τῆς φίλης σου λαμπτούσῃς

Μ' ἥτο τότε η νῦν προσφιλής,

Κ' ἥτο φῶς η μορφή της.

Φῶς γλυκύ, τῆς ψυχῆς μου λατρεία,

Τῆς καρδίας μου πόθος ο μόνος,

Μία λέξις ἐν φόμ' ἀηδόνος;

*Ἐν της βλέμμα ελπίς, γοητεία...

*Ω ποσάκις, σελήνη δὲν μὲ εἶδες

Εἰς τὸ γόνυ της πανευτυχῆ,

Μ' ἐμὲ τώρ' δύσων στοναχῆ,

*Ἐνῷ τότε γελῶσαι ἐπίδεις...

Δυστυχής, ἀν μακράν η φιλτάτη,

*Ἀν εἰς ἄλλον τὸν ἐρωτα φέρη,

*Ἀν ἔκεινη εὐφραίνηται, χαίρη,

Σὲ δὲ πόνος φλογώδης σπαράττη...

*Ητο γνῦ γλυκερά, ἐρωτύλη,

Δι' ἐμὲ πλὴν οὐχὶ προσφιλής·
Δυστυχής, ἀν τὴν φίλην καλῆς,
Αὐτὴ δ' εἰς ἄλλον δίδη τὰ χεῖλη...

Tης Δεσποινίδη.

Στίχους ζητεῖς καὶ φίματα, ὡς νεάνις γλυκεῖα;

Τὴν πικραμένην λύραν μου μ' ἀνθούσαν περιβάλω;

Ζητεῖς δι καταμαρανθεὶς ἐν τόσῃ δυστυχίᾳ

Φιδρότητος ἴνδαλματα κ' ἐλπίδας νὰ σου ψάλλω;

*Άλλα φιδρότητος πνοιαὶ καὶ δύνειροι ἐλπίδων

Γελόεσσαι, χαρίεσσαι μ' ἐμὲ πλέον δὲν εἶναι...

*Ἐφήμεροι, ώστε ζωὴ εὐπτέρων χρυσαλλίδων,

*Ω. ναί, ὑπῆρξαν δὲν ἐμὲ καὶ τέρψεις εὐφροσύναι.,

Χαρᾶς νὰ ψάλω φίματα;; .. ἀλλ' ἡ ψυχὴ μου στένει,

*Άλλα τὸ φίμα μου θρηνεῖ πικρὰ δακρυσταλάζον.

Τὸ πᾶν μοι πένθος ἀχαρι, ποιηγ τις δεδομένη,

Τὸ πᾶν μοι βάσανος σκληρά, ἐν τραῦμα αἰμοστάζον-

Ω. μὴ ζητῆς, παρθένε μου, χαρδία σὺ σφριγῶσα,

Νεότης ἀνθοστόλιστος, μὴ ταλαιπωρηθεῖσα,

Ω. μὴ ζητῆς φιδρότητας ν' ἀκούσῃς μειδιῶσα...

Τῆς χαρμονῆς η λύρα μου πενθηφορεῖ ρχείσα.

*Η λύρα... ὡ. πῶς ἀλλοτε κατέθελγεσε, νέα,

*Οταν ίδεα ἔρωτος στενάγματα ἀντήχει,

*Όταν μ' αὐτὴν συνέψυκλεν η φίλη μου δραία.

Καὶ ἔρδεον μελιζόδυτοι τοῦ χειλίους της οι στίχοι...

Συγχόλεις εἰς κλωνα εύψυλλον ἐλάτης τὴν ἔκρεμων

*Άλλ' ἥτον ὅπως τὴν ίδω γονυκλινῆς ἐμπρός της,

Ζωὴν ὑπόδουλον αὐτῇ προσφέρων πανευδαίμων

Δι' ἐν ἀγάπης φίλημα, ἐν βλέμμα ἐρωτός της.

*Ω ἔρωτος χρυσαύγεια, ὡς λάμψεις εὐτυχίας,

*Ω. πῶς παρήλθετ' ἐν μιᾷ πνοῇ ψυχρῶν ζεφύρων...

*Ω. πῶς δ πρῶτον χαροπός, γελόεις νεανίας

*Ἐσπαραγμένος προπατεῖ, ως φάντασμα ὄνείρων...

*Ω. μὴ ζητῆς, παρθένε μου, χαρδία σὺ σφριγῶσα,

Νεότης ἀνθοστόλιστος, μὴ ταλαιπωρηθεῖσα,

*Ω! μὴ ζητῆς φιδρότητας ν' ἀκούσῃς μειδιῶσα,

Τῆς χαρμονῆς η λύρα μου πενθηφορεῖ ρχείσα!

Klatō.

Il fait l'eau pour couler, l'aquilon pour courir
Les soleils pour brûler, et l'homme pour souffrir

Lamartine

*Ο κόσμος οὗτος πηγὴ δακρύων,

Πηγὴ βασάνων καταχθονίων,

Πηγὴ δύνης, πηγὴ πικρίας

Φεῦ! τῆς καρδίας...

Δὲν εἰπ' δ Πλάστης, χαρήτε δλοι...

Εἰς τοῦτον εἰπεν, ἀκτινοβόλεις

Εἰς σὲ θὰ καύσω τὰς πτέρυγάς σου,

Μὴ τρέχε, στάσου!

Εἰς σὲ ή τέρψις· εἰς σὲ ό στόνος·
Εἰς σὲ τὰ δύο αυτὰ συγχρόνως·
Εἰς σὲ ό Φαιδρος, εἰς σὲ τὰ σκότη
Κ' οἱ σκότους κρότοι!

Εἰς σὲ ή αὔρα καὶ η γαλήνη,
Εἰς σὲ τὰ μύρτα, εἰς σὲ οἱ κρίνοι·
Εἰς σὲ πλήν νέφη καὶ πόντος μέλας

Μὲ τὰς θυέλλας!

Εἰς σὲ τὰ ἄστρα, ή ἀμέροσία·

Εἰς σὲ αἱ λύπαι, ή δυστυχία·
Σὺ πάντα γέλα· σὺ, τάλα, κλαῖς

Καὶ θρήνους χές...

Ω! χθὲς ἀκόμη σκιρτῶντα πόδα

Ἐφερον διπου μυρσίναι, ρόδα,

Ω! χθὲς ἀκόμη ἔδρεπον ἵξ

Ἐν εὐωδίᾳ!

Ω! χθὲς τὰ πάντα μοὶ ἤσαν γέλως,

Γελώσης ήβης γελόνυ μέλος,

Χαρὰ καὶ τέρψις, κ' ἐλπὶς ἀγία

Καὶ μελωδία!

Ω! χθὲς εἰσέτι δι βίος ὅλος

Γλυκὺς μοὶ ἥτο καὶ φωτοθόλος,

Ω! χθὲς ἀκόμη δὲν εἶχα πόνους,

Σπαράκτας στόνους!

Φεῦ, φεῦ, παντλῆμον, ἐνῷ ἐγέλλας,

Ἐνῷ τὰ ἄστρα εἰς τὰς νεφέλας

Τὰς ἑσπερίας σοι ἐμειδίων

Μετὰ τῶν ἴων·

Ἐνῷ σοι ἤσαν τὰ πάντα μέλος,

Μέλος ἐρώτων, μὴ ἔχον τέλος·

Ἐνῷ σὲ εἴχε τέρψις γλυκεῖα

Καὶ μελωδία·

Ἐνῷ ἑσκίρτας ὡσεὶ εὐδαίμων.

Μ' ἀγρίαν ὄψιν διπίσω δαίμων

Τὴν χειρα κλίνων τὴν χειρ' ἐγείρων.

Ἐγέλλα εἰρων.

Βάσκανος σκώληξ ὡς μυροθόλον

Μῆλον μαραίνει, τὸν ὅλον ὅλον

Ἐμάραινέ σου, κ' ἡ πλοῦτο πέροις

Οδύνης πτέρυξ...

Κλαῖς, τὰ πάντα μοὶ λέγουν τώρα,

Ἡ κρεμαμένη νωπή διώρωχ,

Ἄστρων αἱ λάμψεις αἱ φευγαλέζι,

Ο τάλα, κλαῖς!

Τὰ νέα ρόδα, οἱ φίλοι κοίγοι,

Η αὔρα, ητις δρόσον ἀφίνει,·
Αἱ μαῦροι ἵτεαι αἱ τεθλιμμέναι
Μοὶ λέγουν στένε!

Ω! οἱ λειμῶνες οἱ ἀνθοθόλοι,
Οἱ ἄνω θόλοι ἀκτινοθόλοι,
Ω! ή γλυκεῖα, λαμπρὰ σελάνη,
Μοὶ λέγουν θρήνει!

Ω! φλόξ μου φλέγει πόνον τὰ στήθη,
Ορίζων μέλας ἐμπρὸς μ' ἐστήθη,
Βορρᾶς τὴν λέμβον δέρει φρικώδης
Καὶ μανιώδης...

Θρηνῶ ἀπαύστως, ἀπαύστως κλαίω,
Τοὺς στεναγμούς μου ἀπαύστως χέω,

Μικρὸν δι τάλας δὲν θ' ἀνασάνω,

Πρὶν ἀποθάνω!

Τὸ παρελθόν.

Πρὸς παρελθούσας ἐποχής, πρὸς πεφιλμένα ἔτη

‘Ο νοῦς μου τώρα ἴππαται, διεσκεδάζων νέφη...’

Εἶναι γλυκὺ τὸ παρελθόν, διταν ἀκτὶς τὸ στέφη,

‘Οταν εἰς Θιβερὸν παρὸν πικρίας δὲν προσθέτη.

Εἶναι γλυκὺ τὸ παρελθόν, ἐὰν χαρὰ μαζὸς του,

Μὲ ρόδα ἀν ἐστόλισε ποτὲ τὴν κεφαλήν σου,

Ἐὰν γλυκεῖα τις μορφὴ τὴν νεαράν ψυχήν σου

Ἐνέπνευσε, πληρώσασα αἰσθήματος ἀρρήτου.

Γλυκὺ, γλυκὺ, τὸ παρελθόν, εἰς λάμψεις βιθισμένον,

‘Ἐὰν ἐγεύθης τέρψεως καὶ χαρμονῆς ἀγγέλων,

Ἐὰν χρυσοῦν παρέστησο καὶ γελαστὸν τὸ μέλλον,

‘Ἐὰν σοὶ εἴπε « σ' ἀγκῶ » ἐν στόμα πεφιλμένον !

Τὸ παρελθόν!... τὸ παρελθόν!.. τις τώρα μοὶ τὸ δίδει;..

Τίς θὰ μοὶ δώσῃ καν στιγμὴν τῶν ήμερῶν ἐκείνων,

‘Ἐν ἀνθοῖς τῶν στειμάτων μου, μύρον λεπτὸν καν χύνον;

‘Ἐν ἔγνοικαν τὸν ὅλον μου τὸν πρῶτον νὰ προδίδῃ ;

Τίς θὰ μοὶ δώσῃ καν πνοὴν τῶν πρώτων μου ἐρώτων.

Παλμόν τινα εὐφρόσυνον, δλίγας συγκινήσεις,

Χαρᾶς δαχρύων σταλαγμάτων καὶ στεναγμῶν ἐκχύσεις,

Μαρμαρύγην καν δύουσαν, μειδίαμα δυπήττον;

‘Ω! ναι... οὐδείς... δὲν στρέφονται οἱ πετασθέντες γεύνοις,

Δὲν ἀνηδῆ δ ἔνωγρος, δ ποδάληγης δ γέρων,

‘Ω! πλέον δὲν θέλουν ιδεῖ αἱ λάμψεις τῶν ἀστέρων

Τὸ ρόδον, δπερ δ βορρᾶς συντρίβει καὶ παγνέει !

‘Η ἀναλύουσα χιλὸν καὶ πάλιν δὲν θὰ πέσῃ,

Τὸ κῦμα δὲν θέλει εὐρεῖ τὴν πρώτην του κοιτίδα,

Καὶ η καρδία, η χάτσα τὴν χαροπήν ἀπίδια,

Δὲν θὰ σκιρτήσῃ τρυφερά, ἀν ἔρως τὴν καλέσῃ ..

‘Ω παρελθόντα γλυκερά, ὡς ἔτη πεφιλμένα,

Πρὸς σᾶς μὲ πόθον ἀπαυστον, πρὸς σᾶς ἐνατενίζω,

‘Ἐνῷ δαχρύων καὶ πικρὸν στενάζων πελσγίζω

‘Τ·π’ οὐφανὸν παμμέλανα πρὸς ἀγνωστὸν λιμένα !

‘Ησαν χαρᾶς μειδίαμα, γλυκεῖα τέρψις ητον

Ἐκεῖν' οἱ νέοι χρόνοι μου, ἐκείνη ἡ ζωή μου,

Ω! λαμπτηρόνα οὐρανοῦ τῇ νεαρᾷ ψυχῇ μου

Καλὴ παρθένος ἔφερε, θωπείσι τῶν χαρίτων.

Καὶ ήσχιστα πονόλιθος κ' ἐνθουσιῶν γὰρ φάλλω,

Καὶ ἔψαλα τὰ κάλλη τῆς, τὸν νέον ἔρωτά μου,

Κτί ἀπήντων τὰ φιλήματα αὐτῆς εἰς τ' ἀσματά μου,

Κ' ἐφαίνετο μοι ἄγγελος, κ' ἥγνονυν ν' ἀμφιβάλλω...

Δὲν εἴν' ὁ ἔρως φύσημα οὐράνιον καὶ θεῖον;

Τὸν νῦν δὲν αἴρει ἀνώμεν τῶν ποταπῶν γῆναν;

Σὲ ἀγαπῶ! σὲ ἀγαπῶ! μοὶ ἔλεγεν ἔκχυνον

Τὸ στόμα τῆς τὴν χαριμονὴν χωρῶν τῶν μικαρίων!

Πλὴν ἡ χαρὰ ἡ πάντανος διὰ παντὸς δὲν ῥέει...

Εἰς οὐράνον γελούετα μὴ νέφος τι δὲν εἴναι;

Κ' ἐνῷ τὸν νέον νάρκισσον ἀντανακλοῦν αἱ ρῆναι,

Εἰς ζηρανθέντα κάλυκα ἡ ἀδηῶν δὲν κλαίει;

Μ' ἀφῆκε!... τὴν ἐκάλεσε δεσμὸς σκληρὸς μακράν μου,

Χειρῶν ἐπῆλθε παγερὸς κ' ἐμάρανε τὰ κοῖνα,

Καὶ ἐσβούει τοῦ ὅλου μου τὰ θελγητρα ἐκεῖνα,

Καὶ ἐκριζῶν ἀνήρτασε τὴν τέρψιν, τὴν χαράν μου!..

Πόνων στιγματα.

Χαρὸς ἐκείνη τὴν καρδία, που
δὲν τὴν δέρνουν πόνοι.

(Ζαλακώστας.)

Ἄγνωριστον μὲν κάμνουν τὸν δυστυχῆ αἱ θλίψεις,

Οπου ἀν φέρω τ' ὅμιμα παντοῦ πικρίκες νέφη.

Ω δύστηνος καρδία, ποτὲ δὲν θ' ἀνακύψῃς,

Δακρύων καὶ βασάνων τὸ στέμμα μ' ἐπιστέφει...

Ἀνέτελεν δὲ Φοῖβος κ' ἡ φύσις ἐθερμάνθη,

Κ' ἐγὼ δὲ τάλας κύπτων θρηνολογῶ καὶ κλαίω.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἀπάσης τὸ σκότος ἐκυμάνθη,

Κ' ἐγὼ ἐσπαραγμένος τοὺς στεναγμούς μου χέω!

Ωσεὶ πυρὰ ἑστίας, ὡς κῦμα φυσικούς,

Παρῆλθον αἱ ἐλπίδες καὶ σύνεται ἡ ήρη.

Ω! δι' ἐρὲ ἀκτίς τις δὲν φωτολάμπ' ἡλίος,

Ω! δι' ἐμὲ πᾶν ἀστρον χαριμόσυνον ἐκρύθη!

Λοιπὸν σκληρὸν τὸν κλῆρον μ' ἐπέβαλεν ἡ Μοῖρα;

Λοιπὸν νὰ κλαίω πάντα εἰς οὐράνον ἐγράψῃ;

Εἰς κρῖνα ἀν εὐώδην ἀν καίρων τέλων χείρα,

Λοιπὸν ιτέαι μυῆραι, λοιπὸν ἐμπρόσθιους τάφοι;..

Ο Μάιος θὰ ἔλθῃ σφριγώδης νεανίας

Κ' ἐγὼ χαρεῖς ἐν ἔσμα σκιρτῶν δὲν θὰ τοῦ φάλω;

Λοιπὸν θὰ φάλω πάντα τοῦ βίου τὰς πικρίας,

Λοιπὸν θὰ κλαίω πάντα καὶ στόνους θὰ ἐκβάλλω;

Τύχη σκληρὰ, φρικώδης, ήτις με περιβάλλει

Τὸν πέπλον σου, κρυφίων ἵλιν προτεφέρουσά μου

Τὸ πνεῦμά μου, ὃ τύχη, σὲ δὲν βίᾳ καταβάλλεις,

Καὶ δάκρυα καὶ λύπας καὶ πόνους δίδουσά μοι!

Ω. νάι, πικρὰ θὰ κλαύσω, καὶ στεναγμούς θὰ χύσω,

Κ' ἡ χειρὶς μου λύρων πόνων καὶ θλίψεων θὰ κρούη...

Τάροι, ἐμπνεύσατέ με, ποθῶ νὰ θρηνηδήσω,

Τὴν αὔραν ν' ἀναπνεύσω, ήτις σᾶς περιλαρνεῖ.

Ἐμπνεύσατέ μοι, τάφοι, τὸ προσφιλέσ τας ἄσμα,

Ἄς μὲ δροσίς ή δρόσος, ποῦ τ' ἀνθη σας θωπεύει...

Ο δυστυχής, πλανῶμαι ἐντὸς τοῦ κόσμου φάσμα,

Οπερ θρηνοῦν διώκει πικρὰ καὶ μαύρη γλεύη.

Τῷ φίλῳ...

Τὸ νὰ ζητῆς τὴν ἀρετὴν εἰς τόπους ἀνιέρους

Καὶ άντη τώρα εἰς Σόδομα κηλίδος καθαρόν.

Τὸ νὰ ζητῆς παραδέσιον εἰς σκοτεινοὺς νερτέρους

Κ' ἐν μέσω τῆς κολάσεως εὐθυμιῶν χορόν.

Τὸ νὰ ζητῆς ὁ οὐρανὸς, δι μειδῶν ἡ στένων,

Ἀνέφελος ἀείποτε νὰ λάμπῃ φωταγγής.

Τὸ νὰ ζητῆς εἰς θάλασσαν κυμάτων μανιαμένων

Φραγμὸν νὰ θέσῃς εὐσταθῆ καὶ πᾶσιν τῆς δργῆς.

Τὸ νὰ ζητῆς εἰς τοὺς βυθοὺς τῆς γῆς τοὺς μαργαρίτας

Καὶ εἰς πυθμέν' ὠκεανοῦ ἀνάκτορα λαμπρὰ,

Καὶ δρυονίας ἔσματα εἰς νεοσσούς σπουργίτας

Καὶ εὐωδίας γλυκεράς εἰς νάρκισσα σπαρά.

Τὸ νὰ ζητῆς δι θαύμασι τὸν δρόμον του ν' ἀλλαξῃ

Κ' ἐνῷ ταχὺς κατέρρεε, πρὸς τ' ἀνω νὰ στραφῇ.

Τὸ νὰ ζητῆς εἰς Νέρωνα ἀνθρώπινων νὰ πράξῃ

Καὶ μὲ εὐσπλαγχνου ἀνακτος τὸ στέμμα νὰ στεφῇ...

Εἶναι ταῦτὸν ὡς νὰ ζητῆς δι ταχὺς δι κλαίων,

Ο δπολέσσας ἀδίοις ἀπίπτος του ἀπάσας,

Ο θρηνορῶν νυχθημερὸν καὶ στεναγμούς προχέων,

Ο ἔνωχρος καὶ κεκυφώς μὴ πρὸ πολλοῦ γελάσας

Ο καταρώμενος πικρὰ τὸ φῶς τῆς γενετῆς του,

Ο πρὸς τὸ μηῆμα τ' ἀχανές ἀμέριμνος προβάινων,

Εμπρὸς ἀκτίνος λησμονῶν τὰ δλγη τῆς ζωῆς του,

Χαρὰν νὰ φάλη, μέτωπον προσβάλλων ἐστεμμένον!

Εἶναι ταῦτὸν ὡς νὰ ζητῆς καρδίαν ἀγαπῶσαν,

Ἐν ἔγκος εὐσπλαγχνίας καν, ἐν δάκρυ καν φιλίας

Εἰς τὴν τοὺς πάντας σκώπουσαν κ' εἰς πάντας μειδῶσαν,

Εἰς νέαν ἐρωτόροπον συντρίψασαν καρδίας!..

Ο ἀπελπις

Καλλίτερον δι θάνατος παρὰ ἀπελπισία.

(Άγγελος Βλάχος)

Εἰς ἀνθη μαρχμένα,

Εἰς δένδρα ξηραμένα,

Εἰς φύσιν πενθηφόρον

Πλανῶ βραδὺ τὸ βῆμα

Θρηνοῦντα δόδοις πόρον

Τί παρηγορεῖ, εἰμὴ τὸ μνῆμα;

Ἐστενάξα, θεέ μου,

Ως τις βοή ἀνέμου,

Ἐθρήνησα τοσοῦτον

Βρυθυμῶν, δακρύων...

Μακράν, τὸν κόσμον τοῦτον

Μισῶ καὶ μισῶ κι' αὐτὸν τὸν βίον!

Καὶ πόνος καὶ πικρία,
Ο ἀγαθὸς νὰ κλαίη,
Ο κλέπτων νὰ τιμάται,
Η κόλασις νὰ πνέη,
Κ' ἡ Ἐδεμή εἰς ὑπνον νὰ κομάται...

Ο δρις νὰ συρίζῃ,
Ίὸν νὰ μᾶς σκορπίζῃ,
Η ἄκανθα νὰ θάλλῃ,
Τὸ κρίνον νὰ στενάζῃ,
Άντι γλυκὰ νὰ φάλλῃ,
Ἐν δύνῃ τὸ πτηνὸν νὰ κράζῃ.

Κι? δ ἀράξ τῆς ἐρήμου
Διὰ φωνῆς πενθίμου

Παντοῦ νὰ βασιλεύῃ
Πνοὴ κατηραμένη
Τὸ πᾶν νὰ φαρμακεύῃ,
Καὶ δ κώδων βαρὺς νὰ σημαίνῃ!

Ο κώδων!... δὲς ἡχήσῃ,
Ο βίος μου δὲς σβύσῃ,
Ἄς πεύσῃ ἡ πνοή μου...
Ποθῷ τὴν ἡσυχίαν

Τοῦ τάφου; κ' ἡ ψυχὴ μου
Ἀνάπτωσιν ζητεῖ αἰωνίαν!

Πρὸς σφαίραν εὐρυτέραν,
Πρὸς γῆν δικαιοτέραν
Ἄς πετασθῶ ταχέως,
Ốπου ἡ Θεία δίκη

Καὶ κόσμος γαληνῆτος
Καὶ τὸ πᾶν τὸν ὑμεῖς ὡς προσήκει...

Πηγὴ παρηγορίας
Τῶν πόνων τῆς καρδίας;

Θεέ μου ἐπ' ὀλίγον
Ο παρηγόρησόν με,
Τὴν χεῖρά Σου ἀνοίγων,
Εἰς τοὺς οὐρανούς Σου κάλεσόν με!

Χαρά, ἐλπίδες, πόθοι...
Τὸ πᾶν φεῦ! κατεπόθη

Τὸ θαλάσσης κρύξ
Παθῶν κ' ἀνεμοζάλης,
Σταγῶν τις ἀμβροσίας
Δὲν ἔμεινεν ἐντὸς τῆς φιάλης!...

Εἰς ἄνθη μαραμμένα,
Εἰς δένδρα ξηραμμένα,

Εἰς φύσιν πενθηφόρον
Πλανῶ βροχδύ τὸ βῆμα
Θρηνοῦντα δόδοιπόρον

Τί παρηγορεῖ, εἰμὴ τὸ μνῆμα,
! νότι νότι ——————, ταν ουρά

Σάκρυα
Καὶ πάλιν μαῦρος οὐρανὸς, καὶ πάλιν μανιώδης
Βοξὴ τρικυμία

Καὶ πάλιν πλὴν θὰ φύγωσι νεφέλαι αἱ ζοφώδεις,
‘Η δὲ ημέρα γλυκερὰ θὰ λάμψῃ ἐν αἰθρίᾳ’

Καὶ πάλιν διορθῆς φυσῆ, τὸ κῦμα δὲ παφλάζον
Τὴν θάλασσαν ταράσσει.

Θὰ ἔλη πλὴν ἡ αὔριον, δ' ἀνεμος κοπάζων
Θὰ φέρῃ τὴν γαλήνην καὶ τὸ πᾶν θὰ ἡσυχάσῃ.

Καὶ πάλιν αὖτα παίζουσα τὸν κάλαμον σπεινεῖ,
Τὸν νάρκισσον φιλοῦσσα.

‘Η χυτωθεῖσα ροδία τὸν νάρκισσον ζηλεύει,
Κ' ἐγέρει πάλιν κεφαλήν, ὡς πρότερον ἀνθοῦσσα.

Καὶ πάλιν ἥλθες, γελιόδων, καὶ πάλιν εἰς τὸ δῶμα
Τὴν φωλεὰν θὰ στήσῃς.

Καὶ πάλιν στένων θὰ σ' ἰδῶ καὶ μὲ δακρύον δύμασ,
Νὰ ἔξαπλώσῃς πτέρυγας καὶ πάλιν νὰ μ' ἀφήσῃς!

Σελήνη, ἐνῷ ἔδαινες εἰς φωτερὸν αἰθέρα,
Σ' ἐσκίασε νεφέλη.

Αὐτὴν πλὴν αἴρεις νῦν πνοὴ ζεφύρου γλυκυτέρα,
Τὸ δ' ἄρμα σου φεγγολαμπὲς λαμπρότερον φῶς στέλλει..

Σὲ μόνον, τάλα, διατὶ δόπον δὲν ἀφίνει,
Τὸ θῦμα λησμονήσας;

Ἐν σοι δὲρως διατὶ τὴν φλόγα του δὲν σύνει,
‘Αφοῦ τὰ πάντα διπλώσειν, εἰς πάντα δυστυχήσας;

‘Ω! διατὶ καὶ διὰ σὲ μετὰ στιγμὰς πικρίας,
Μετὰ πικρὰς ημέρας,

Αιθρία ἀναπαύσεως ἐπὶ στιγμὴν γλυκείας
Δὲν φαίνεται προσφέρουσα δυστυχῶν τὸ πέρας;

‘Ω! διατὶ, ἐνῷ τὸ πᾶν σκιρτᾶ ἐν εὐθυμίᾳ,
Σὺ μόνος νὰ δακρύῃς,

Τὸ σονόμα της νὰ φωνῇς καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ,
Μαραινομένην δὲ μορφήν σὺ νέος νὰ δεικνύῃς; ..

‘Ω! δῶσε τέλος, δυστυχῆ, εἰς τὰ στενάγματά σου,
Εἰς τοὺς πενθίμους θρήνους,

‘Ας παύσωσι νὰ ρέωσι τὰ μαῦρα δάκρυά σου,
Καὶ μὴ τὸ πᾶν σοι νόμιζες ἀδύσσους ἐπωδύνους!

Τῆς λήθης θὲς ὁ! τὸν φραγμὸν εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βαλή,
‘Αφοῦ ἐρῆς εἰς μάτην,

‘Αφοῦ νὰ ζήσῃτε δμοῦ ἀδύνατον ἐστάθη,

‘Αφοῦ εὐδαίμωνοι κοιμηθεῖτε ἡγέρθησε εἰς ἀπάτην! ..

Δὲν εἶν' ἡ γῆ παράδεισος καὶ ἀγγελοί δόκομοι,
‘Αγγελικός δ' ὁ βίος ...

Δὲν εἶν' ὁ βίος θάλασσαν διὰ πάντος ὠρείας

Καὶ μὴ κυμαίνομένη,
Μὲ παραλίας ἀνθηρός, μ' ἐφόλκια δρομαῖα,

‘Εν οἷς διανύεις αὐτὴν νὰ διαβαίνῃ ...

Δὲν ἔχεις διαφορος πλειάς καρδίας μακαρίων,
Αἰσθήματα ἀγγέλων,

Δὲν τὴν θερμαίναντα πλειάς λαμπρῶν ήλιων,

Οὐδὲν αὐτῆς αἰώνιον, οὐδὲν μὴ φάσιν θέλον!

Η γῆ; .. πλὴν εἶναι στρώματα οὐσίας διαφόρου.

Ο κόσμος; .. χαμαιλέων.

Ο βίος; .. ήδονατ, χαρά, μετά καρδιοφθόρου

Ίου μιγμένα ισχυρῶν εἰς κύπελλον ὥραν! ..

Ω! στρέψι αλλοῦ τὴν κεφαλὴν, τὴν χεῖρα δὲ εἰς τὰ στήθη

Θεῖς, κράτει τοὺς παλμούς σου.

Άφου ἔκεινη, σφίγξασα δεσμοὺς ἀλλοῦ, σ' ἡρυθή,

Μὴ πρὸς ἔκεινην πέτηται διὰ παντὸς δοῦν σου!

Τῆς λησμοσύνης θὲς φραγμὸν, θὲς εἰς τὸν ἔρωτά σου,

Εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη,

*Ας παύσωσι νὰ δέωσι τὰ μαυρά δάκρυά σου,

Αφοῦ νὰ ζήσῃτε διμοῦ ἀδύνατον ἐστάθη .. .

—Ἐκείνην πλὴν εὐφραίνεται εἰς ἄλλον τὴν ἀγκάλην,

Εἰς ἄλλον τὰς θωπείας,

Κυματομένη εύτυχῆς εἰς εύτυχίας ζάλην,

Εἰς ὀνειράτων πέλαγος, εἰς χαρμονὰς καρδίας .. .

—Νὰ τέρπηται, νὰ εὔτυχῃ, νὰ μειδιᾷ, νὰ χαίρῃ

Μακρὰν τῶν στεναγμῶν σου,

Μηκόλαν τῶν πρὸν ἔρωτῶν της τὸν πόδα της νὰ φέρῃ,

Αὐτὸς ἂς ἦναι τὸ ονειρόν, τὸ μόνον ονειρόν σου!

*Ω! πλέον μὴ σπαράσσησαι, καρδία πολυτλήμων.

*Ηδη ἐσπαραγμένη,

*Ω! ἄφες τὸ ἀλλαρι τῶν θρήνων τῶν πενθίμων,

Μὴ πλέον μάτην θλίβεσαι, ὃ σὺ η τεθλιμένη! .. .

O χειμῶν.

Ο ολομάν.

Ο ολομάν.

Μυκᾶται δ βορέας εἰς δένδρα κυρτωμένα,

Εἰς σπήλαια, εἰς δάση θωρυκῆς τογγύζει,

Χιῶν πυκνὴ λευκάνει ἑδάφη πετηγμένα,

Ο Κλίος γῆν ἄλλην θερμαίνει καὶ φωτίζει.

Τὰ ὄρη λευκοχόροις αἴρουν τὰς κορυφάς των,

Στοιβάδες κάτω πίπουν μὲ πάταγον καὶ κρότον.

Πτηνὰ περφοδισμένα πρὸς ἄλλα φωλεάς των

Πετῶσι καὶ καλοῦσι τὸ ἔστρο τῶν ἔρωτῶν.

Μανδύες τώρα ζόφου τὸν οὐρανὸν σκεπάζει,

Παντοῦ νεφέλαι μαύραι, παντοῦ η τριχυμία,

Κρυστάλλινον ἰδρυτα η φύσις ὅλη σταζεῖ,

Καὶ καίει τῶν πλουσίων η λυκτερὸν ἑστία.

*Ο ἔχων εἰς τὸ θάλπος θερμαίνεται ησύχως,

Τὰς σκέψεις ἀποβάλλει, δι πλοῦτος εἰν̄ ἐμπρός του,

Οι ἀνεμοὶ φυσίσι καὶ μάνεται τὸ ψύχος,

Αὐτὸς διαπεδάζει, δ κόσμος ιδικός του... .

Παρέχονται βραδέας πλησιόν τῆς ἑστίας

Αἱ ὥραι μ' ἀναμνήσεις ὁμοῦ συνδεδεμέναι:

*Ο νῦν διπίσια στεύδει πρὸς ἄλλας ἡλικίας,

Καὶ ἂς —δ γέλως ὅχι! —αὶ λύπαι ἡσαν ἔναι.

*Ο πλούσιος δὲν τρέμει, δὲν κλαίει, δὲν στανάζει,

Δὲν βλέπει μ' ὄμματα ἀγούς νεκρώσιμων σινδόνων*

Αὐτὸν πλουσία στέγη θερμαίνει καὶ σκεπάζει,

Μικρόν τι δὲν γνωρίζει τὴν πείναν, τὸν χειμῶνα.

*Ω! λάμπει τοῦ πλουσίου τὸ πῦρ, σπινθῆρας βίπτει,

Καὶ πέριξ θέρμην χύνει καὶ πᾶν τὸ πέριξ χάρει.

*Ἐκεὶ πλησίον δύμως βιγῶν δ πένης πίπτει,

*Ο πως μὴ ζήσῃ πλέον καὶ ζῶν μὴ υποφέρῃ...

*Ἐνῷ εἰς ἀναπαύσεις αὐτὸς περφῆ εὐδαιμων,

Καὶ δόκος δόλος λέγει εὐδαιμονεῖ ἐπίσης,

*Ἐδῶ μ' ὅψιν θανάτου, πολύδαικρυς καὶ τρέμων,

Πατήρ εἰς ἀναπέμπει πρὸς οὐρανὸν δεήσεις.

Θεέ, βιγῶν καὶ στένων ἐνώπιόν Σου εἶμαι,

Πρὸς Σὲ, τοῦ κόσμου πλάστα, τὰς χειράς μου ἔκτείνω.

*Ο κόσμος εἶναι χλεύη... παγόνων τώρα κείμαι

Εἰς κράββατον θανάτου, τοὺς γόνους μου ἔχυνων.

*Τὰ τέκνα μου, θεέ μου, δλίγον εὐσπλαγχνίσου,

*Ρίψον ἀκτίνα θάλπους, δλίγον θέρμανε τα...

Σὺ τρέφεις τὰ στρουθία... ἂς ἀκουσθήτη φωνή Σου,

*Ἐν βλέμμα μόνον βίψον, ὃ “Γψιστε, ιδέ τα!..”

*Θεέ, ἐν ἀσθενείᾳ τὸν ἄρπον μου δὲν ἔχω,

Οικτίρμονα καὶ μίαν καρδίαν δὲν εὐρίσκω.

Εἰς τὰς βασάνους ταύτας ὃ! πλέον δὲν ἀντέχω...

Παγόνων... φύλαξέ τους, ιδέ τους... ἀποθνήσκω!..”

Τὰ τέκνα εἶν’ ἐμπρός του, η σύζυγος πενθοῦσα...

Ρακένδυτα, πεινῶντα, βιγῶντα, παγωμένα,

Τὰ σπλάγχνα της η μήτηρ μὲ πόνον θεωροῦσα,

*Τ’ ἀσπάζετ’ η δειλαία μὲ χείλη μαραμένα.

Εἰς μητρικὰς ἀγκαλίας παρφόρος τ’ ἀρπάζει,

Εἰς τὸ στεγνόν της στήθος ζήσει νὰ τὸ θερμάνη...

*Τὰ τέκνα μου, θεέ μου, λυπήσου τα φωνάζει,

Μὴ η ημέρα αὕτη μὴ τόσον μὲ πικράνη!

Τὰ στήθη της σπαράσσει, τὰ γονατά της κλίνει,

Μὲ δάκρυ περιλούει τὸ δῶμά των ἔκεινο.

Γογγύζει δ βορέας, τὰ βλέπει ἐν δόδυνη,

—Ποτήριον θανάτου, κραυγάζει, ἔγω πίνον!..

Δός, δός τὸν δόδολόν σου δ πλούτον τὸν κατέχων,

Δέξιν παρηγορίας εἰπὲ αὐτοῖς καὶ τώρα.

Εἰς δεῖπνα, εἰς χραιπάλας, εἰς πότους σὺ δ τρέχων,

Τρέξε, γενοῦ σωτήρ των, θανάτου εἶναι ὥρα!

*Ἐν βλέμμα βίψ’ ἐλέσου! —ὦ! τί σκοπούς φρικώδεις! —

Ίδε τα παγωμένα ἐκ ψύχους καὶ ἐπίσης...

*Αρκεῖ ψυχίον ἄρπου, ὃ! ναι ἀρκεῖ, φλογώδεις

*Ο ἀκούσης εὐλογίας χαρᾶς κ’ εὐγνωμοσύνης!

Τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ποτῶς δὲν ἐλαττούται,

*Αν δ ἀφρός του βρέξῃ καὶ ἄλλας παραλίες.

*Ἐδῶ ποὺ μήτηρ κλαίει καὶ στένουσα νεκροῦται,

*Ω! δος ψυχίον ἄρπου σ’ τὰ τέκνα της πενίας.

*Ω! παῦσον τὴν δρμήν σου, γειμερινὲ βορέα,

*Ἄς ηναι γλυκυτέρα η ισχυρὰ πνοή σου

Καὶ σὺ, ὃ θήλε, λάμψει μὲ φῶτα τώρα νέα;

Τὴν γῆν μας μὴ λησμόνει, τοὺς δυστυχεῖς λυπήσου

επικαλέσαις την ταύτην την πονηριάνα

Σημ. Χρυσ. Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἐστάλη εἰς τὸ ἐφετεῖνον ποιητικὸν διαγωνισμὸν, ἀλλ’ ἐστάλη ἐκπροθέσμως, διό καὶ δὲν ἐγένετο δεκτὸν παρὰ τῶν κριτῶν εἰς τὸν ἀγώνα.